

Wonen aan de Kerklaan 54-56

De Kerklaan werd vroeger een deftige laan gevonden.

Hij liep van de Dorpskerk naar de 's Gravenweg en kruiste daarbij de spoorlijn. Er stonden mooie, villa-achtige huizen aan.

Tegenover de kerk woonde de "bovenmeester". Dat huis staat er nog, maar waar de oude school is geweest en later de brandweerkazerne zijn twee moderne huizen gebouwd.

De latere lagere school nummer 1, waar de heer Cupedo de scepter zwaaide lag net om de hoek.

Veel oudere Capellenaren hebben herinneringen aan die plek, maar hij is nu verdwenen.

Het huis van dokter Zandbergen staat er nog, in gedachten zien we daar Sjaan Terlouw de koperen kloppers poetsen tot ze blonken als goud! Er tegenover woonde de dominee van de Dorpskerk. Achter het huis was een boomgaard met als afscheiding langs de sloot een oude, gemetselde muur. Ook dat huis is afgebroken en vervangen door een modernere woning.

Maar het huis met het torentje, waar burgemeester van Dijk woonde en later de notaris, is bewaard gebleven. In die tijd waren daarachter de landerijen van boer den Hollander. Er tegenover stond ook een boerderij, van de familie Jongebreur, nu zijn er alleen nog de twee daggelderswoningen van over, waar een huis van is gemaakt.

Verder was er geen bebouwing aan de linkerkant.

We halen herinneringen op met twee dames die hun jeugd doorbrachten aan de Kerklaan.

Het zijn Janny Otterspeer, die in 1934 is geboren op nummer 56, en Nelie Maaskant die op tweejarige leeftijd naast haar kwam wonen op nummer 54. Het zijn twee huizen onder een kap, die er nog staan. Het waren huurhuizen en de huisbaas woonde in Delft. Het onderhoud liet veel te wensen over en pas na lang aandringen kon er een likje verf af! Beneden was een kamer en suite en een keuken, boven drie slaapkamers, een met een balcon en een met een plat. Janny had de mooie kamer met balcon. Een badkamer had in die tijd nog bijna niemand.

Het waren mooie, ruime huizen, aan de achterkant met openslaande deuren. Dat was in de winter bitter koud met de noord-oosten wind die van over de weilanden kwam aangestormd! Jannie's vader plaatste dan voorzetramen tegen de deuren en 's avonds aan de buitenkant nog een rietmat, en nog konden de twee kachels het nauwelijks warm stoken en lag het ijs in de gootsteen. Je keek over de velden tot aan de toren van de Moordrechtse tapijtfabriek en aan de voorkant zag je de lichtreclame van van Nelle op het Rotterdamse Witte Huis. Ook zag je de trein door de polders rijden op weg naar het Maasstation, of naar Gouda.

In het laatste oorlogsjaar werden de vaders en zonen opgeroepen om mee te helpen kaden op te werpen langs de weg, de weilanden werden onder water gezet, zodat er geen vliegtuigen op zouden kunnen landen. Omdat het die winter ook hard vroom kon er voor de deur geschaatst worden.

Beiden weten nog goed hoe fijn je op de Kerklaan kon spelen.

Er was nog weinig verkeer. Behalve fietsen en de paard- en -wagens van de bakker en de schillenboer kwam er niets langs. Rolschaatsen was er geweldig want het wegdek was geasfalteerd. Maar ook tollen en touwtje springen waren favoriet. Er waren genoeg kinderen om mee te spelen. Ook kinderen die na het bombardement op Rotterdam met hun ouders naar Capelle waren gevlucht en een huis aan de Kerklaan hadden gevonden.

Hun moeders deden boodschappen in de buurt, koekjes bij bakker van de Linden, brood bij bakker Koppenol, vlees bij slager Snoei, groenten bij groenteboer van der Kraan, en de rest bij kruidenier den Toom. Bij elkaar op de koffie gingen die moeders niet zoveel, het bleef bij een praatje over de heg!

En dan naar school! Die was dichtbij. Donkere lokalen met kleine schoolbanken, met een inktpotje dat met een schuifje werd afgesloten. In je kastje het leesplankje, een schoolplein

met een hek ervoor. Een lieve juffrouw en een strenge bovenmeester. Er was maar een werkster om het hele gebouw schoon te maken, daar kijken de twee dames bedenkelijk bij. In het laatste oorlogsjaar hadden Duitse soldaten twee lokalen gevorderd om in te bivakkeren, hun paarden stonden op het schoolplein. Een paar lokalen werden nog even gebruikt en verwarmd met grote, zwarte kachels waarvan de pijpen door het hele lokaal liepen en verdwenen in een schoorsteengat in de muur.. Toen stopte het onderwijs.

Na de oorlog gingen ze naar een school in de stad.

Bij heel slecht weer met de bus, die zijn beginhalte had naast de kerk. Maar meestal op de fiets, in regen en wind. Ze fietsten dan de Kerklaan af, langs het station, en aan het eind linksaf de 's Gravenweg op. Dat waren jaren waarin de wereld wat groter werd, ze leerden andere mensen kennen en ze zagen elkaar minder, al bleven ze wel naast elkaar wonen.

In 1960 werd Janny Otterspeer mevrouw van Berkel en ze verliet het ouderlijk huis.

In 1961 werd Nelie Maaskant mevrouw Benard, maar zij bleef vanwege de woningnood op nummer 54 inwonen. Nog maar enkele jaren geleden is zij verhuisd naar elders in Capelle. Zo heeft ze de hele metamorfose van de Kerklaan, het land van haar jeugd, met lede ogen aangezien.

Eerst verdween het vrije uitzicht aan de voorkant, er werden in hoog tempo huizen gebouwd, daarna klonken de heimachines ook aan de achterkant. Er werd een singel gegraven. Veel nieuwe gezichten verschenen in de winkels. Na nummer 68 werden de bestaande huizen gesloopt voor de bouw van bejaardenwoningen.

Maar het ergst vonden de beide dames dat er werd gebouwd dwars op de Kerklaan, zodat je niet meer rechtstreeks naar de 's Gravenweg kon gaan en een deel voorgoed verdween.

Nog maar weinig herinnert er nu aan het verleden.

Natuurlijk zien ze ook de vele voordelen.

Boodschappen doen in de Koperwiek is gemakkelijk en dichtbij. Je kunt met de metro overal heen. Als je oud wordt zijn er talloze voorzieningen, maar toch...

Wanneer je al die gebouwen ziet, dicht op elkaar, en het drukke verkeer, dan moet je soms even terugdenken aan het weidse uitzicht en de stilte van die oude Kerklaan!

Wil van Kooij-Seinstra